

Ούτε ιδιωτικό, ούτε κρατικό Νερό ελεύθερο για όλες και όλους

Λίγες μέρες μόλις μετά την κρατική δολοφονία στα Τέμπη, πέρασε στη Βουλή το νομοσχέδιο για την πλήρη ιδιωτικοποίηση του νερού. Πιο συγκεκριμένα η ΡΑΕ (Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας), που μας ζάλισε τα μυαλά τον τελευταίο ένα χρόνο λόγω της τεράστιας αύξησης των τιμολογίων της ΔΕΗ, διευρύνεται και πλέον μετονομάζεται σε Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ). Αυτό γίνεται όπως εξηγούν τα κυβερνητικά κλιμάκια για να υπάρξει διασφάλιση της διαφάνειας και λογοδοσίας απέναντι στους θεσμούς και πως ουσιαστικά δεν γίνεται καμία ιδιωτικοποίηση του νερού. Το πρόβλημα που προκύπτει ωστόσο είναι το γεγονός ότι στον καπιταλισμό μία Ρυθμιστική Αρχή δημιουργείται για να μπορεί να εποπτεύει τις εταιρίες οι οποίες διαχειρίζονται το νερό στην συγκεκριμένη περίπτωση και να μην γίνεται καμία αρχαιρεσία. Να επιβλέπουν εάν τηρούνται οι όροι της σύμβασης, οι κανόνες ασφαλείας και υγιεινής κτλ. Στην περίπτωση της ΕΥΔΑΠ ωστόσο, μιλάμε για μία δημόσια επιχείρηση που έχει το μονοπώλιο, δεν είναι χρεωμένη και είναι εξευτελιστικά φτηνό το νερό της, όπως δήλωνε ο Μπάμπης Παπαδημητρίου. Άρα πληρούνται όλοι οι όροι για να σπάσει αυτό το μονοπώλιο και να διαμοιραστεί σε μικρότερα κομμάτια προς κερδοφορία.

Καταρχήν να ξεκαθαρίσουμε ότι το δημόσιο αγαθό που λέγεται νερό είναι ήδη πολύ ακριβό για το καταναλωτικό κοινό κάτι το οποίο φυσικά και αγνοούν κάτι μαλάκες κρατικοδίητοι σαν τον Παπαδημητρίου. Στην πόλη μας πιο συγκεκριμένα εκτός από ακριβό είναι και ακατάλληλο προς πόση, κάνοντας πλούσιους τους Χήτους και τις εταιρίες φίλτρων νερού. Αυτή η κατάσταση θα αλλάξει με την Ρυθμιστική Αρχή και την ιδιωτικοποίηση του νερού; Σίγουρα και για αυτό δεν έχει κανένας και καμία αμφιβολία. Το νερό θα γίνει 100 φορές ακριβότερο, η ποιότητά του θα χειροτερέψει και άλλο, υποδομές θα αχρηστευτούν, εργαζόμενοι-ες θα απολυθούν και οι διακοπές υδροδότησης θα πολλαπλασιαστούν για χρέη της πλάκας. Εξάλλου δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται κινήσεις προς την ιδιωτικοποίηση του νερού. Ένα από τα πολλά πρόσφατα παραδείγματα είναι η περίπτωση των Σταγιατών Πηλίου, με την χλωρίωση του νερού άρα την παρεμπόδιση της πρόσβασης των κατοίκων στα νερά των πηγών. Και όποιοι και όποιες θεωρούν όλα τα παραπάνω είναι μια απλά απαισιόδοξη και πεσιμιστική θέση, ας ρίξει μια ματιά στην περίπτωση της ΔΕΗ και ας αναλογιστούν πόσους παρόχους άλλαξε μέχρι να αντιληφθεί ότι κανένας από αυτούς δεν θα τους πουλήσει φθηνότερο ρεύμα τελικά. Μία συνειδητοποίηση που όταν τελικά έγινε ήταν πλέον πολύ αργά, αφού εταιρίες κολοσσοί όπως η ΗΡΩΝ, θυγατρική της ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, βρήκαν την χήνα με τα χρυσά αυγά και δεν έχουν σκοπό να την αφήσουν. Και αν δεν τους αρέσει αυτό το παράδειγμα υπάρχει και το πιο πρόσφατο των σιδηροδρόμων.

Σε αυτό το σημείο να ξεκαθαρίσουμε για άλλη μια φορά ότι η ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων δεν αποτελεί ατζέντα αποκλειστικά της Δεξιάς. Όπως και στην περίπτωση των σιδηροδρόμων που πουλήθηκαν έναντι πινακίου φακής από την συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έτσι και στην περίπτωση του νερού η απόφαση να δοθεί στο Υπερταμείο η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ ήταν πράξη την προηγούμενης κυβέρνησης. Ήταν κομμάτι της προεκλογικής της εκστρατείας; Όχι. Ήταν από την πρώτη στιγμή κομμάτι της πολιτικής της ατζέντας; Φυσικά. Άρα για ποιο λόγο να μας ενδιαφέρουν τα λογύδρια τους περί ιδιωτικοποίησης του νερού; Αφού είναι τέτοια τα υπερκέρδη που θα βγούνε που θα κλείσουν και τα πιο καλοπροαίρετα στόματα. Άλλωστε μία από τις προεκλογικές τους δεσμεύσεις το 2015 ήταν η επανακρατικοποίηση της ΔΕΗ.

Δυστυχώς τα πράγματα δεν μπορούν να αλλάξουν απλά με μία αλλαγή στην ψήφο μας. Το παράδειγμα της Γαλλίας, η οποία συνεχίζει να φλέγεται από εκατομμύρια ανθρώπων που απεργούν και βγαίνουν στους δρόμους αντιτιθέμενοι στην αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης στα 62 χρόνια, μας δείχνει ότι απέναντι στην λογική του ωχαδερφισμού και της απάθειας θα ανοίγονται δρόμοι προς έναν κόσμο χωρίς ανάθεση και αρχηγούς. Ένας δρόμος που ανοίγεται μέσα από τους χώρους εργασίας μας, τα σωματεία, της γειτονιάς και τις σχολές· και που δυστυχώς μόνο εύκολος δεν είναι.

Δεν έχει ουσία να μπούμε σε έναν διάλογο που θα υποστηρίζει την κρατική ή την ιδιωτική διαχείριση του νερού, μιας και λύσεις εντός του καπιταλισμού δε θα μπορούσαν να βρεθούν μιας και το νερό αποτελεί ήδη εμπόρευμα γι' αυτόν. Για εμάς όμως, το νερό είναι και θα συνεχίσει να είναι κοινωνικό αγαθό και δεν ανήκει σε κανέναν ιδιώτη ή κράτος ώστε να συζητάει για την πώληση του. Ο αγώνας λοιπόν για να μην ιδιωτικοποιηθεί το νερό και να είναι δημόσιο αγαθό, δεν είναι για να το παρατήσουμε στην διαχείριση ενός κράτους που χαριεντίζεται με το κεφάλαιο. Είναι απλά ένα ακόμα πεδίο σύγκρουσης της τάξης μας απέναντι στην περαιτέρω υποβάθμιση των ζωών μας.

Μικροφωνική συγκέντρωση Πέμπτη 27/04, στις 19:00, στο Καπλάνειο.

abatalha.espivblogs.net | abatalha@espiv.net